

Arrest

nr. 245 349 van 1 december 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 21 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché E. GUSSÉ, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 26 september 2019 en heeft er zich vluchteling verklaard op 1 oktober 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 oktober 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoeker gehoord op 15 juli 2020.

1.3. Op 18 augustus 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 19 augustus 2020 aangetekend naar verzoeker verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, een soennitische Pashtu te zijn en afkomstig zijn uit Sangar, district Alingar in de provincie Laghman. U zou daar ook uw hele leven blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en Afghanistan diende te ontvluchten. De taliban zou actief zijn geweest in uw regio en waarschuwde mensen dat zij die voor de overheid werken niet gespaard zouden blijven. Uw oom werkte echter voor het leger en op een dag werd hij door enkele talib meegenomen. U werd daarop gevraagd door de familie van uw oom om hem te zoeken en trok daarom richting taliban. U kreeg er te horen dat uw oom er inderdaad gevangen zat en indien hij zou worden vrijgelaten u diende borg te staan. Mocht hij opnieuw voor het leger werken, moest u gedurende dezelfde periode voor de taliban werken. U ging akkoord, zette alles op papier en uiteindelijk werd uw oom vrijgelaten. Een maand later zou uw oom echter worden neergeschoten en werd u zelf door de taliban meegenomen. U moest voor hen werken en diende hen van wapens te voorzien. Na een maand werd u vrijgelaten en werd u gewaarschuwd binnen de vijf dagen hen wapens te brengen. U beseftte dat dit een onmogelijke opdracht was en trok richting schoonvader. Hij vertelde u dat het beter was het land te verlaten en een dag later, zo'n twee à tweeënhalf jaar geleden, zou u uiteindelijk Afghanistan verlaten. Via Iran, Turkije, Bulgarije en Servië reisde u richting België waar u op 1 oktober 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming zou indienen.

Ter staving van uw relaas legde u volgende stukken neer: uw originele taskara (identiteitsbewijs), de originele taskara van uw vader en grootvader, een originele brief van de taliban, een kopie van de legerbadge van uw oom en een aantal foto's.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met

algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer , doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande u bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 15 juli 2019, p. 1-2).

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw herkomst kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de regio van herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een verzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming. Het CGVS kan echter geen geloof hechten aan uw beweerde recente herkomst uit het Sangar, district Alingar, in de provincie Laghman en wel om volgende redenen.

Immers bleek uw kennis over prominente personen en/of gebeurtenissen in uw regio van herkomst eerder beperkt voor iemand die daar tot voor kort zijn vertrek zou hebben gewoond. Zo werd u gevraagd naar recente incidenten die zich in uw buurt hadden voorgedaan vlak voor uw vertrek maar kon u behalve enkele vage incidenten met een aanval van de overheid, een aanval van de taliban op een dokter en een brug (die overigens niet werden teruggevonden) zich verder niets voor de geest halen (Notities van het persoonlijk onderhoud CGVS, dd. 15 juli 2020, p. 24-25). Daargelaten u dit laatste incident niet beter wist te situeren dan zo'n "vijf maanden voor m'n vertrek, ongeveer drie jaar geleden", bleek u hierover weinig kwijt te kunnen en kon u zich verder geen enkel ander recent incident herinneren. Zo verwees u steevast (en uitgebreider) naar gebeurtenissen die zo'n vijf, zes, zeven, acht of zelfs dertien tot veertien jaar geleden hadden plaatsgevonden, doch had u wel de grootste moeite om iets recent en accuraat voor de geest te halen (CGVS, p. 7, 11, 13, 24-25). Wat meer is, toen u dan ook gevraagd werd naar recente gebeurtenissen vlak voor uw vertrek, meende u dat er "in die twee-drie jaren, er waren geen gevechten (sic)", hetgeen eigenlijk niet ernstig is. Dat uit toegevoegde informatie blijkt dat veiligheidsincidenten in uw district en zelfs dorp schering en inslag waren doorheen de laatste jaren voor uw vertrek is dan ook bijzonder bevreemdend en doet vermoeden dat u uw regio van herkomst al langer hebt verlaten dan u zou beweren (CGVS, p. 25). U hier dan ook op gewezen wijzigde u dan wel uw relaas al bleef u opnieuw bijzonder vaag: "Er waren gevechten (...). Dan viel de taliban aan (...). De overheid deed veel aanvallen.", zondermeer. U viel daarna meermaals in herhaling en gevraagd naar incidenten die u dan nog niet had verteld moest u schoorvoetend toegeven dat "ze zijn lang geleden". Zo meende u bijvoorbeeld dat de regering ooit een brug had gebouwd, maar bleek dit wel

"tien tot twaalf jaar geleden" te zijn en daargelaten u meende dat de taliban die brug had vernield bleek ook dit "rond vijf jaar terug" te zijn (CGVS, p. 7). Ofschoon u niet eens wist wanneer exact dit was, meende u ook dat er zich ooit een incident in een meisjesschool was, al bleek ook dit zo'n "acht jaar geleden" te zijn (CGVS, p. 11). U meende verder dat er ooit een incident zou zijn geweest met een bepaalde gouverneur, doch gevraagd wanneer dit was bleek dit eveneens (en weinig verrassend) zo'n "acht à negen jaar" geleden te zijn geweest (CGVS, p. 13). Eveneens opvallend was dat u dan wel foto's van uzelf uit Afghanistan zou kunnen neerleggen, doch deze allen werden genomen toen u zeventien of twintig jaar oud was: bijna twintig jaar geleden. Recentere beelden had u niet (CGVS, p. 14). U beweerde verder verkeerdelijk dat Daesh slechts één keer naar uw regio zou zijn gekomen, terwijl uit toegevoegde informatie blijkt dat zij daar recent nog aanwezig waren. Dat u dan ook zou beweren dat deze ene keer zo'n vier à vijf jaar geleden zou zijn is dan ook hoogst opmerkelijk. U had geen enkel idee wie Mawlawi Turab of Musa Khan waren, nochtans twee leden van Daesh die ginds opereerden en in 2018 nog het leven zouden hebben gelaten (CGVS, p. 23-24). U vermeldde verder een incident waarbij een talib om het leven zou zijn gekomen, al bleek dit ook "rond zes jaar geleden" te zijn geweest. U had geen idee wie Baryalai zou zijn geweest, nochtans een beruchte talib uit uw regio die in 2018 nog het leven liet en evenmin had u (zo mogelijk nog frappanter) enig idee wie Commander Mubarez zou zijn geweest: eveneens een prominente en beruchte talib die in november 2017 nota bene in de buurt van uw dorp het leven zou hebben gelaten (CGVS, p. 23, 28). De verschoning die u hiervoor na afloop van het persoonlijk onderhoud inroept, al zou u hem onder een andere naam hebben gekend overtuigt allerminst. Het CGVS ziet immers geen reden waarom u dit toen niet zou hebben beseft, waardoor dergelijke post-factum verklaring eigenlijk niets toevoegt. Qari Rohullah, een talib uit uw district en in 2017 aldaar ook gearresteerd kende u ook niet (CGVS, p. 26). U meende verder dan wel correct dat Qazi Habib Rahman het districtshoofd was tijdens uw verblijf aldaar, al bleef u bijzonder karig met informatie over hem. U bleek nog nooit gehoord te hebben van Faridullah Niazi: het districtshoofd van Alishang, maar afkomstig en woonachtig in Alingar. Te meer hij in 2012 nog het leven zou hebben gelaten bij een aanslag, is het onwaarschijnlijk dat u dit dan zou zijn ontgaan (CGVS, p. 24). Zo ook is het eerder bevreemdend dat u evenmin van Enayatullah Himat leek te hebben gehoord, nochtans een districtshoofd die in 2016 in uw district gedood werd. Dat u hier niet van op de hoogte leek te zijn is opmerkelijk en hier op gewezen verwees u naar een zekere gouverneur Gardai Malang die werd gedood, en ofschoon u niet wist wanneer precies dat was, bleek dit weinig vernieuwend ook vijf tot zeven jaar geleden te zijn geweest (CGVS, p. 27). U bleek verrassend genoeg wel bijzonder goed op de hoogte te zijn van de namen van districtshoofden, gouverneurs of zelfs politiecommandanten, maar gevraagd naar informatie over hen schoot u schromelijk te kort. U had evenmin enig idee wanneer men van positie zou zijn gewisseld, waardoor dergelijke kennis weinig doorleefd en eerder ingestudeerd lijkt (CGVS, p. 28). Frappanter was evenwel dat toen u werd gevraagd naar de meest recente verkiezingen in Afghanistan, u stelde 15 jaar geleden een laatste keer te hebben gestemd. Dat u nadien meteen zou verwijzen naar de verkiezingen van 2018, terwijl er ook nog in 2014 nationale verkiezingen waren is bijzonder opvallend. Dat niemand in uw dorp zou hebben gestemd, kan allerminst als verschoning gelden, te meer in uw district wel degelijk werd gestemd (CGVS, p. 12). Bovenstaande gebrekkige en fragmentarische kennis omtrent enkele belangrijke gebeurtenissen in uw regio overtuigt niet en wijst op een eerder vertrek uit uw regio van herkomst. Dient in die optiek nog te worden opgemerkt dat ook uw Facebook (FB) doet vermoeden dat u elders hebt verbleven in Afghanistan. Immers beweerde u geen vrienden of familie in steden zoals Kabul of Jalalabad te hebben, doch gewezen op uw FB-profiel bleek dat plots wel het geval te zijn. U diende schoorvoetend toe te geven alsnog een vriend te hebben wonen in Kabul en ook gewezen op de andere profielen met een link naar de stad merkte u dan weer op hen niet te kennen. Opvallender was evenwel dat er eveneens een aantal profielen uit Kabul dezelfde familienaam als u leken te dragen. U hier op gewezen meende u dan wel dat zij familie van u waren doch haalde u als verklaring hiervoor aan dat zij wellicht hun FB aldaar zouden hebben aangemaakt, hetgeen niet overtuigt. Waarom zij zouden aangeven in Kabul te wonen, komt uw geloofwaardigheid niet ten goede. Dat u tot slot niet zou weten hoe FB te gebruiken, hoe mensen te accepteren of te weigeren is eigenlijk niet ernstig (CGVS, p. 9, 11, 17-18). Immers bleek u meer dan behoorlijk opgeleid, kunt u lezen en schrijven en sprak u klaarblijkelijk naast het Pashtu ook wat Engels. Ofschoon u dit laatste trachtte verborgen te houden, bleek u wel voldoende onderlegd te zijn om de tolk te corrigeren en/of regelmatig Engelse woorden te gebruiken (CGVS, p. 3, 12). Voorgaande sterkt alleen maar het vermoeden dat u meer dan waarschijnlijk elders, binnen of buiten Afghanistan, hebt verbleven. Aldus blijkt uit bovenstaande vaststellingen dat u niet de waarheid heeft verteld over uw herkomst en meer bepaald uw meeste recente verblijfsplaatsen, waardoor logischerwijs ook de geloofwaardigheid van uw problemen in het gedrang komt.

Immers wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ernstig ondermijnd door vage en weinig aannemelijke verklaringen. Zo verklaarde u problemen te hebben gehad met de taliban, maar gevraagd wanneer deze

problemen startten wist u dit niet beter te plaatsen dan tweeënhalf jaar geleden en “de periode van mijn vertrek”. U meende in het vizier te zijn gekomen van de taliban aangezien uw oom voor het leger zou hebben gewerkt, al bleek u hierover bijzonder weinig te kunnen vertellen. Daargelaten u niet precies kon aangeven sinds wanneer uw oom in het leger zat, bleek u eigenlijk helemaal niets te weten over zijn job. U wist niet in welk deel van het leger hij zou dienen, waar hij gestationeerd was, noch wat zijn rang was. Ofschoon u bovendien beweerde een originele badge neer te leggen, bleek het eerder om een kopie te gaan die altijd onderhevig kan zijn geweest aan mogelijk knip- en plakwerk. Dat u over de badge, overigens slechts geldig tot 2016, bijzonder weinig kwijt leek te kunnen overtuigt allerm minst. Evenmin vermogen de door u neergelegde foto’s deze appreciatie om te buigen. Dergelijke privéfoto’s dragen immers geen enkele bewijswaarde daar deze door mogelijk inscenering geen garantie bieden van wat wordt afgebeeld. Het CGVS heeft immers geen enkel zicht op waar, wanneer en onder welke omstandigheden deze foto’s werden genomen en bovendien wist u allerm minst het bestaan van enige familieband aannemelijk te maken. In elk geval, u meende dat uw oom ontvoerd zou worden door de taliban, maar slaagde er niet in dit exact te situeren in de tijd. U had geen idee hoe de taliban plots te weten zou zijn gekomen dat uw oom voor het leger werkte en gevraagd waarom uw oom ondanks het verbod alsnog voor het leger zou blijven werken, kon u evenmin overtuigen. U meende daarop richting taliban te zijn getrokken, maar behalve diens naam wist u niets wezenlijks te vertellen over de talib die u toen zou hebben gesproken. U diende borg te staan voor uw oom en gevraagd of dat frequent gebeurt, leek u hiervan evenmin op de hoogte te zijn. Waarom de taliban zulks overigens op papier zou zetten lijkt evenmin aannemelijk en evenmin wist u uitgebreid te vertellen over deze brief. Wat er ook van zij, u verklaarde dat u meende dat uw oom na zijn vrijlating toch om het leven zou worden gebracht en gevraagd waarom dat was, leek ook u niet met zekerheid te kunnen stellen. Wanneer precies dat was, wist u ook niet en enige bewijzen van het overlijden van uw oom legde u evenmin neer. Hoe dan ook, u zou daarop ontvoerd worden door de taliban, maar wist niet wie u te grazen had genomen. Daargelaten het hoogst bevreemdend is dat u na één maand plots mocht beschikken, beweerde u dat u voor hen twee wapens diende te kopen. Hoeveel die zouden kosten, wist u echter niet (CGVS, p. 14, 18-23).

Bovenstaande vaststellingen zijn tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en ondermijnen de geloofwaardigheid van uw relaas in grote mate.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegde ter staving van uw relaas werden grotendeels reeds eerder besproken en zijn niet van die aard dat zij bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben hoe dan ook slechts een ondersteunende functie, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten geenszins de geloofwaardigheid van een in casu ongeloofwaardig relaas herstellen. Daarenboven dient te worden gewezen op de geringe bewijswaarde van Afghaanse documenten, wegens de hoge graad van corruptie in het land. Uw taskara en die van uw familie staven hoogstens uw identiteit, hetgeen kan worden aangenomen.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een verzoeker een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt omwille van de algemene veiligheidssituatie in het land van herkomst. Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het CGVS niet betwist dat u over de Afghaanse nationaliteit beschikt en oorspronkelijk afkomstig bent uit Sangar, Alingar (Laghman), noch dat u daar geboren en getogen bent of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst. Het is evenwel een feit van algemene bekendheid dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland) en doorheen hun levensloop op duurzame wijze in meerdere regio’s van Afghanistan hebben verbleven. De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de meest recente plaats van eerder verblijf of de meest recente regio van herkomst.

Rekening houdend met het gegeven dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal significant verschillend is (zie het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/leaso/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), en het gegeven dat vele Afghanen binnen Afghanistan om diverse redenen migreren naar andere regio's, kan u, met betrekking tot de vraag of u bij terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar uw Afgaanse nationaliteit of de algemene situatie in uw oorspronkelijke regio van herkomst, doch moet u enig verband met uw persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist (RvS 26 mei 2009, nr. 193.523). U bent er met andere woorden toe gehouden om zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon te leveren door duidelijkheid te scheppen over uw beweerde plaatsen van eerder verblijf binnen en buiten Afghanistan.

De nood aan subsidiaire bescherming moet immers in de eerste plaats getoetst worden aan de meest recente plaats van waar u voorafgaand aan uw vertrek uit Afghanistan feitelijk en duurzaam verbleven heeft, en dus niet ten aanzien van de plaats(en) waar u ooit in het verleden verbleven heeft, maar waar u (al dan niet op vrijwillige basis) de banden mee verbroken heeft. Immers, indien blijkt dat u vóór uw vertrek uit Afghanistan geruime tijd in een andere regio dan uw oorspronkelijke regio van herkomst verbleven heeft, zich er gevestigd heeft of er een duurzaam verblijf heeft gekend, dan dient deze regio bestempeld te worden als de relevante regio van herkomst die het ijkpunt moet vormen bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Er kan in voorkomend geval immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat deze regio, en niet uw geboorteregio, uw regio van bestemming zal zijn bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan (zie EASO, Article 15(c), Qualification Directive (2011/95/EU)- A Judicial Analysis december 2014, pag. 25-26, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/public/Article-15cQualification-Directive-201195EU-A-judicial-analysis.pdf>; en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 (pag.46, voetnoot 16, beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) Bovendien bent u er hoe dan ook toe gehouden om duidelijkheid te verschaffen over uw opeenvolgende verblijfplaatsen binnen Afghanistan, zelfs al betreft het plaatsen waar u niet noodzakelijk op een duurzame wijze verbleven heeft, dit opdat het CGVS minstens op correcte en betrouwbare wijze kan bepalen of één van deze plaatsen van eerder verblijf in uw hoofde desgevallend als een veilig, toegankelijk en redelijk intern vestigingsalternatief kan worden aangemerkt. Het spreekt dan ook voor zich dat al uw eerdere verblijfplaats(en) vóór uw beweerde vertrek uit Afghanistan, en de omstandigheden waarin u er verbleven heeft wezenlijke aspecten betreffen bij het beantwoorden van de vraag of u een nood aan subsidiaire bescherming kan doen gelden.

Het aantonen van uw plaatsen van eerder verblijf vóór uw komst naar België is daarenboven ook in een ander opzicht cruciaal voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Bij een jarenlang verblijf in het buitenland valt immers niet uit te sluiten dat u reeds in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° Vw., of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° Vw. kan beschouwd worden, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komen te vervallen.

U werd daarom tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het CGVS d.d. 15 juli 2020 uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere verzoeken om internationale bescherming, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het persoonlijk onderhoud en op het einde van het persoonlijk onderhoud uitdrukkelijk -doch tevergeefs- geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde plaatsen van eerder verblijf in Afghanistan (CGVS, p. 13, 18, 25, 28). U werd niet alleen duidelijk geïnformeerd met betrekking tot de elementen die het CGVS relevant en van doorslaggevend belang acht bij de behandeling van uw verzoek om internationale bescherming, maar ook met betrekking tot uw rechten én uw plichten in dit verband. Er werd uitdrukkelijk beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u vóór uw vertrek uit Afghanistan werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan internationale bescherming aannemelijk maakt.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden

hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust.

Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u vóór uw komst naar België leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw plaatsen van eerder verblijf verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u een nood heeft aan subsidiaire bescherming. Rekening houdend met de hierboven geschetste Afghaanse context, en de vaststelling dat u niet aannemelijk maakt dat u tot uw beweerde datum van vertrek in Alingar heeft verbleven, kan er namelijk van uitgegaan worden dat u elders, hetzij in Afghanistan, hetzij in een derde land, bescherming heeft gevonden. Bijgevolg kan er in uw hoofde niet besloten worden tot een nood aan bescherming zoals bepaald in art. 48/4, § 2 onder c van de Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat het niet aan het CGVS toekomt om te speculeren over uw (opeenvolgende) verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan, noch over het element of u afkomstig bent van een regio waar geen risico aanwezig is (RvV 9 juni 2017, nr. 188 193). De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen moet evenmin bewijzen dat uw verklaringen over uw persoonlijke omstandigheden onwaar zouden zijn, en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Het is daarentegen uw taak om uw verzoek om internationale bescherming te staven en dit geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. Het komt bijgevolg aan u toe om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle elementen die de met het onderzoek van het verzoek belaste instantie relevant acht voor de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming, aan te reiken. Uit wat voorafgaat blijkt dat u hierin manifest faalt.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bij terugkeer.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), de algemene beginselen van behoorlijk bestuur waaronder het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook meent verzoeker dat er een manifeste appreciatiefout voorligt.

In wat zich aandient als een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 24 november 2020 laat verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: zijn origineel Afghaans paspoort (stuk 1), zijn originele taskara (stuk 2), een originele schriftelijke verklaring van de malek van Sangar (stuk 3), een origineel certificaat van het Amerikaans bedrijf "Lakeshore Toltest" van februari 2013 (stuk 4), originele foto's van verzoeker in Sangar (stukken 5-13) en de originele verzendingsdocumenten (stukken 14-15) (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

Ter terechtzitting legt verzoeker een beëdigde vertaling van zijn taskara en van de schriftelijke verklaring van de malek van Sangar voor (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.3. Beoordeling

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.1. Vluchtelingenstatus

2.3.1.1. Verzoeker voert aan de taliban te vrezen die hem eerder reeds zouden hebben meegenomen en zijn oom zouden hebben vermoord, nadat die laatste was vrijgekomen door een tussenkomst van verzoeker. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht zijn beweerde recente herkomst uit Sangar, district Alingar in de provincie Laghman vermits (1) verzoekers kennis over prominente personen en (recente) gebeurtenissen in zijn regio van herkomst beperkt zijn, hij hierover zelfs foutieve verklaringen aflegt en zijn kennis weinig doorleefd en eerder ingestudeerd lijkt, (2) verzoeker enkel foto's van twintig jaar geleden kan voorleggen van zichzelf in Afghanistan, (3) ook uit zijn Facebookprofiel lijkt te volgen dat hij elders in Afghanistan heeft verbleven en (4) vermits geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers recente herkomst de geloofwaardigheid van zijn problemen die zich aldaar hebben afgespeeld wordt ondermijnd; (ii) de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas wordt ondermijnd door vage en niet-aannemelijke verklaringen nu (1) hij de start van zijn problemen met de taliban niet goed kan situeren in de tijd, (2) verzoeker weinig weet te vertellen over de werkzaamheden van zijn oom voor het leger, terwijl dit nochtans de reden zou zijn dat hij in het vizier van de taliban was gekomen, (3) verzoeker enkel een kopie van een badge voorlegt van zijn oom die onderhevig kan zijn geweest aan knip- en plakwerk, (4) de door verzoeker voorgelegde privéfoto's geen enkele bewijswaarde kennen, zoals wordt toegelicht, (5) verzoeker er niet in slaagt duidelijkheid te scheppen omtrent het tijdstip waarop zijn oom zou zijn ontvoerd, de reden waarom de taliban plots te weten zijn gekomen dat deze oom bij het leger werkte, de reden waarom zijn oom, ondanks het verbod, alsnog voor het leger zou zijn blijven werken, met welke talib hij contact had, of een borgstelling frequent voorkomt, waarom de taliban een dergelijke borgstelling op papier zouden zetten en waarom en wanneer zijn oom na diens vrijlating zou zijn vermoord, (6) verzoeker niet op de hoogte blijkt van wie hem precies ontvoerde en (7) het niet aannemelijk is dat verzoeker na één maand mocht beschikken om wapens te gaan kopen en (iii) de overige documenten die verzoeker voorlegt tijdens de administratieve procedure niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.1.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het eerste

middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.1.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker middels zijn verklaringen niet aannemelijk maakt daadwerkelijk tot aan zijn komst naar België in Sangar, district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman te hebben verbleven en dat hij derhalve door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen, het onmogelijk heeft gemaakt om een correct zicht te krijgen op zijn recente herkomst en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.3.1.3.1. De Raad benadrukt dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij de asielinstanties, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van meet af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (UNHCR, *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status*, Genève, 1992, nr. 205). Hij dient alle nodige elementen ter staving van het verzoek gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Indien de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, behoeven deze aspecten enkel geen bevestiging indien voldaan is aan de cumulatieve voorwaarden in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat verzoeker echter heeft getracht de Belgische autoriteiten intentioneel te misleiden en vervolgens, na confrontatie met een negatieve beslissing, volledig afwijkende verklaringen aflegt aangaande zijn recente verblijfplaatsen, zijn identiteit en vervolgingsfeiten.

Zo verklaart verzoeker in het verzoekschrift dat hij het dorp Sangar inmiddels reeds vijf jaar geleden heeft verlaten (hetgeen dan neerkomt op een vertrek in 2015), dat hij voor zijn aankomst in België eerst zeven maanden in Iran heeft geleefd, vijf maanden in Turkije en tenslotte drie jaren in Servië. Verzoeker vervolgt dat zijn echte identiteit niet O. N. luidt, doch wel N. N. en dat hij zijn echtgenote en kinderen achterliet omdat de levensomstandigheden in Sangar onhoudbaar waren geworden en hij op zoek was naar een beter leven in Europa. Hoewel verzoeker aangeeft dat het incident met de taliban inderdaad nooit heeft plaatsgevonden, merkt hij wel op dat hij na het ontvangen van zijn weigeringsbeslissing door zijn echtgenote werd ingelicht dat zijn zoon om het leven is gekomen tijdens gevechten tussen de taliban en het Afghaanse leger en dit nadat hij was meegenomen door de taliban om samen met hen te strijden tegen het Afghaanse leger. Hij verklaart vervolgens dat er een postpakket zal arriveren waarin zijn Afghaans paspoort, foto's en documenten in verband met zijn (overleden) zoon zitten.

In zoverre verzoeker in dit verband aanvoert dat hij door landgenoten beïnvloed is geweest, benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming nochtans te allen tijde en redelijkerwijs mag worden verwacht dat deze zijn vluchtmotieven zo waarheidsgetrouw en volledig mogelijk uiteenzet en de bevoegde (asiel)instanties in het onthaalland correct inlicht over zijn identiteit, herkomst en vluchtmotieven. Het manifest misleidende karakter van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en bij zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal doet dan ook afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog opmerkt dat hij schrik had zijn ware feitenrelaas uit de doeken te doen omdat hij toch niet geloofd zou worden en tevens vreesde gerepatriëerd te worden naar zijn

land van herkomst, merkt de Raad op dat het verzoek om internationale bescherming op zich al een verzoek tot en een uiting van vertrouwen is in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een verzoek om internationale bescherming geschiedt in vertrouwen en “vrees” kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste informatie omtrent zijn recente herkomst of asielrelaas te debiteren.

De Raad wijst er nog op dat verzoeker reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd meegedeeld: *“U moet steeds de waarheid vertellen. Valse of onjuiste verklaringen kunnen tot gevolg hebben dat uw asielaanvraag wordt verworpen. Geloof niet diegenen die u aanraden om feiten toe te voegen, uit te vinden of anders voor te stellen.”* (vragenlijst DVZ, voorafgaand advies). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal werd verzoeker bovendien uitdrukkelijk geconfronteerd met het feit dat de ‘*protection officer*’ geen geloof hechtte aan verzoekers recente herkomst uit het dorp Sangar, district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18 en 28). Op het einde van het gehoor werd verzoeker nog gevraagd of hij opmerkingen had, maar hij liet na het bedrieglijk karakter van zijn verklaringen toe te geven. Verzoeker kreeg aldus meermaals de kans toch nog de waarheid te vertellen, maar hij bleef vasthouden aan zijn leugenachtige recente herkomst, identiteit en vluchtrelaas.

De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot een wel zeer summiere uiteenzetting van de bijkomende elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming. Zo geeft hij enkel aan dat hij reeds eerder uit zijn land van herkomst is vertrokken en achtereenvolgens in Iran, Turkije en Servië zou hebben verbleven en dat zijn naam niet O. N., maar wel N. N. luidt. Daarnaast verduidelijkt verzoeker geenszins waar hij precies in deze landen zou hebben verbleven en onder welk statuut dit zou zijn geweest. Bovendien kan dit voorgehouden eerdere vertrek uit zijn land van herkomst (d.i. in 2015) geenszins verzoekers onwetendheid omtrent de nationale verkiezingen in 2014 vergoelijken, noch verklaren waarom hij enkel foto's van zichzelf in Afghanistan van twintig jaar geleden kan voorleggen. Dit alles wijst er andermaal op dat verzoeker doelbewust de Belgische asielinstanties heeft pogen te misleiden door het afleggen van leugenachtige verklaringen omtrent zijn recente herkomst. Ook verklaart hij dat hij omwille van onhoudbare levensomstandigheden zijn regio van herkomst is ontvlucht, zonder hierover echter verder uit te wijden en deze redenen te concretiseren. Verzoeker poneert verder dat zijn zoon door de taliban is meegenomen om samen met hen tegen het Afghaanse leger te strijden en intussen is omgekomen, maar blijft ook hier in gebreke om concrete elementen en argumenten ter staving van deze beweringen bij te brengen.

Wat betreft de documenten die verzoeker overmaakt bij aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 7) moet vooreerst worden vastgesteld dat uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus Afghanistan “*Corruptie en valse documenten*” van 21 november 2017) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven zijn bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Dit alles maakt dat aan Afghaanse documenten slechts een zeer beperkte bewijswaarde kan worden toegekend.

Het Afghaans paspoort dat verzoeker bij de aanvullende nota voorlegt, ondersteunt zijn nieuwe verklaringen bovendien allerminst. Vooreerst dient erop gewezen dat, hoewel inderdaad de naam N. N. – dewelke verzoeker in het verzoekschrift als zijn werkelijke naam naar voor schuift, in tegenstelling tot zijn eerdere verklaringen O. N. te heten – wordt vermeld op het paspoort, de door verzoeker verklaarde geboortedatum op de Dienst Vreemdelingenzaken (26 september 1982) geenszins overeenstemt met deze aangegeven op het paspoort (10 december 1986), hetgeen er verder op wijst dat verzoeker doelbewust de Belgische asielinstanties misleidt aangaande zijn identiteit en hiermee zijn algehele geloofwaardigheid ondermijnt. Daarnaast blijkt uit de stempels in het paspoort dat verzoeker Pakistan is binnengekomen op 13 januari 2015 via Torkham en een visum verkreeg dat geldig was vanaf 11 januari 2015 tot 10 april 2015. Vervolgens blijkt uit de stempels in het paspoort dat verzoeker meermaals Pakistan is in- en uitgereisd via Torkham op respectievelijk 11 februari, 9 maart, 25 maart, 22 april, 23 april en een laatste keer is vertrokken uit Pakistan op 25 april 2015. Daargelaten de vaststelling dat verzoeker op geen enkel ogenblik gewag heeft gemaakt van deze reizen naar Pakistan, kan uit het paspoort allerminst blijken dat verzoeker via Iran, Turkije en Servië naar België zou zijn gereisd, zodat hij ook op heden nalaat om zijn beweringen in dit verband te staven en zijn verblijfstoestand aldaar toe te lichten. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke identiteit en reisweg, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming correcte en coherente verklaringen en

waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit, leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, plaats(en) van eerder verblijf en de afgelegde reisroute mag worden verwacht.

De taskara die verzoeker voorlegt bij de aanvullende nota, met beëdigde vertaling neergelegd ter zitting, is de tweede taskara die verzoeker voorlegt in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen in samenhang met de objectieve informatie waaruit blijkt dat corruptie en documentenfraude veelvuldig voorkomen bij Afghaanse documenten, de bewijswaarde ervan ondermijnt. Bovendien blijkt uit de taskara dat verzoeker in 2004-2005 als 18-jarige werd beschouwd, hetgeen opnieuw klemmt met de door hem voorgehouden geboortedatum op de Dienst Vreemdelingenzaken (m.n. 26 september 1982). Ook verzoekers voornaam en achternaam zoals weergegeven op deze taskara, stemt niet overeen met zijn verklaringen. Zo wordt op de taskara gesproken van Na.(...)h, daar waar hij initieel verklaarde N.(...)i, O. te heten en thans in het verzoekschrift voorhoudt N.(...)i N.(...) te heten. Dit alles ondermijnt dan ook finaal de authenticiteit en geloofwaardigheid van de taskara die verzoeker thans voorlegt. De schriftelijke verklaring van de malek van Sangar, met beëdigde vertaling neergelegd ter zitting, breidt verder op en houdt een bevestiging in van het vluchtrelaas waarvan verzoeker zelf aangeeft in het verzoekschrift dat het leugenachtig van aard is en waarvan de geloofwaardigheid op goede gronden wordt weerlegd in de bestreden beslissing. De brief werd derhalve duidelijk ten behoeve van verzoeker opgesteld en vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter zodat hieraan bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. De brief kan derhalve niet aanvaard worden als bewijs van de door verzoeker beweerde vervolgingsfeiten.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekers herkomst uit het dorp Sangar, district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman op zich niet wordt betwist, doch wel zijn recente herkomst en zijn vluchtrelaas, dewelke door de voorgelegde documenten niet worden bewezen.

Wat betreft het certificaat van het Amerikaans bedrijf "*Lakeshore Toltest*" van februari 2013 dat verzoeker bij de aanvullende nota voegt, moet worden opgemerkt dat verzoeker nooit eerder melding heeft gemaakt van een tewerkstelling voor een Amerikaans bedrijf dat gestationeerd was in de Afghaanse provincie Nimroz. Daarentegen verklaart hij op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij als landbouwer actief is geweest in Sangar, Afghanistan ('verklaring DVZ', vraag 12), hetgeen hij op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigt (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Deze vaststelling ondermijnt dan ook de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. Hoe dan ook kan, zelfs zo authenticiteit wordt toegekend aan het certificaat - *quod non* -, hieruit geenszins blijken dat verzoeker na februari 2013 nog in Afghanistan zou hebben verbleven.

De foto's van verzoeker (stukken 5-13 van de aanvullende nota) vormen evenmin een bewijs van de voorgehouden feiten aangezien foto's in het algemeen in scène kunnen worden gezet en bijgevolg manipuleerbaar zijn in plaats, tijd en ruimte. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zelf aangeeft dat de foto's onder meer dateren van zijn huwelijk, hetgeen hij tijdens zijn vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken op 1 oktober 2019, 16-17 jaar geleden plaatst (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 15a) wat neerkomt op een huwelijk in 2002-2003. Het valt in dit licht dan ook op te merken dat op verschillende foto's een datum uit 2011 figureert. Hoe dan ook kan uit de foto's geenszins worden opgemaakt dat zij in het dorp Sangar, district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman werden genomen.

De verzendingsdocumenten (stukken 14-15 bij de aanvullende nota) tonen hooguit aan dat verzoeker, wiens naam overigens wel als O. N. en dus niet N. N. wordt aangeduid bij het vak "ontvanger", post heeft ontvangen uit het district Alingar in de Afghaanse provincie Laghman. Te dezen kan er nog op worden gewezen dat, hoewel verzoeker in zijn verzoekschrift van 19 september 2020 opmerkt dat er een postpakket onderweg is, uit de verzendingsdocumenten blijkt dat het pakket slechts op 11 november 2020 werd verzonden en dus bijna een maand later. Verzoeker brengt in dit verband geen valabele verklaring aan waarom de stukken niet eerder konden worden overgemaakt.

Gelet op het voorgaande, kan dan ook geen geloof worden gehecht aan de nieuwe versie van verzoekers recente herkomst, zijn identiteit en zijn vluchtmotieven.

2.3.1.3.2. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij een bijzonder kwetsbaar profiel heeft omwille van zijn langdurige afwezigheid uit Afghanistan en zijn verblijf in het buitenland waardoor hij de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en hij een ernstig risico loopt op onder andere een ontvoering of

een afrekening, dient erop gewezen dat uit de UNHCR "*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 30 augustus 2018 blijkt dat dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te worden gemaakt ("*Depending on the specific circumstances of the case [...]*"). De loutere blote bewering dat het feit dat hij jarenlang buiten Afghanistan heeft verbleven de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking en hem zal blootstellen aan verhoogde veiligheidsrisico's, is op zich onvoldoende om een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er overigens niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken. Bovendien maakte verzoeker noch tijdens het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen enige melding van een vrees om ontvoerd te worden of het slachtoffer te worden van een afrekening omwille van zijn langdurig verblijf in het buitenland.

2.3.1.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.5. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebrachte vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat vele Afghanen, eventueel na een verblijf in het buitenland, binnen Afghanistan zijn verhuisd. Zoals hoger werd vastgesteld maakt verzoeker echter niet aannemelijk dat hij tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Sangar, district Alingar in de provincie Laghman heeft verbleven, noch in een gebied in Afghanistan waar, gelet op het willekeurig geweld de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend of waar afhankelijk van het individuele geval toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg is het mogelijk dat verzoeker in Afghanistan in een veilig gebied verbleef of zou kunnen verblijven. Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien de verzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of indien hij er toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/5, § 2 van de Vreemdelingenwet en indien hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Daarnaast valt bij een eventueel jarenlang verblijf in het buitenland niet uit te sluiten dat verzoeker in een derde land reële bescherming geniet in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet of dat dit land als een veilig derde land in de zin van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet kan worden beschouwd, waardoor de noodzaak aan en het recht op een subsidiaire beschermingsstatus in België komt te vervallen. Verzoeker brengt geen elementen aan waaruit het tegendeel zou blijken. Verzoeker beperkt zich tot het louter verwijzen naar de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en het district Alingar in de provincie Laghman in het bijzonder, hetgeen echter niet volstaat nu een louter verwijzen naar de algemene toestand in het land van herkomst niet kan volstaan en verzoeker enig verband met zijn persoon aannemelijk moet maken, *quod non in casu*.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend twintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET